DOMSTOLENS DOM

den 12 juli 2001 *

I de förenade målen C-302/99 P och C-308/99 P,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av G. Marenco och K. Wiedner, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

Republiken Frankrike, företrädd av K. Rispal-Bellanger och F. Million, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

med stöd av

Konungariket Spanien, företrätt av R. Silva de Lapuerta, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient i överklagandena,

* Rättegångsspråk: franska.

angående överklagande av dom meddelad den 3 juni 1999 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (tredje avdelningen i utökad sammansättning) i mål T-17/96, TF1 mot kommissionen (REG 1999, s. II-1757), i vilket det förs talan om att denna dom delvis skall upphävas,

i vilket den andra parten är:

Télévision française 1 SA (TF1), Paris (Frankrike), företrätt av G. Vandersanden, J.-P. Hordies och A. Maqua, avocats, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande i första instans

meddelar

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden G. C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena C. Gulmann, A. La Pergola, M. Wathelet och V. Skouris samt domarna D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, P. Jann, L. Sevón (referent), R. Schintgen, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues och C. W. A. Timmermans,

generaladvokat: J. Mischo,
justitiesekreterare: avdelningschefen D. Louterman-Hubeau,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntliga yttranden har avgivits vid förhandlingen den 30 januari 2001 av: kommissionen, företrädd av G. Marenco och K. Wiedner, Republiken Frankrike, företrädd av G. de Bergues, i egenskap av ombud, och F. Million, Konungariket Spanien, företrätt av R. Silva de Lapuerta, och Télévision française 1 SA (TF1), företrätt av advokaterna G. Vandersanden och J.-P. Hordies,

och efter att den 8 mars 2001 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Europeiska gemenskapernas kommission har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 10 augusti 1999, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen, överklagat dom meddelad den 3 juni 1999 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (tredje avdelningen i utökad sammansättning) i mål T-17/96, TF1 mot kommissionen (REG 1999, s. II-1757, nedan kallad den överklagade domen) (mål C-302/99 P).

2 Republiken Frankrike har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 13 augusti 1999, med stöd av samma bestämmelse i EG-stadgan för domstolen, överklagat samma dom (mål C-308/99 P).

Bakgrund till tvisten och den överklagade domen

3 Av den överklagade domen framgår att sökanden i första instans, Télévision française 1 SA (nedan kallat TF1), som är en privat TV-kanal, den 10 mars 1993 inlämnade ett klagomål till kommissionen mot det sätt på vilket France-Télévisions offentliga kanaler finansieras och drivs. Det är ostridigt att detta klagomål uttryckligen avsåg överträdelser av artiklarna 85 i EG-fördraget (nu artikel 81 EG), 90.1 i EG-fördraget (nu artikel 86.1 EG) och 92 i EG-fördraget (nu artikel 87 EG i ändrad lydelse), vilka särskilt citerades.

4 I skrivelse av den 3 oktober 1995 till kommissionen begärde TF1 formellt och, om nödvändigt, anmodade kommissionen att "ta ställning och vidta åtgärder beträffande de argument som anges i klagomålet" av den 10 mars 1993.

5 I skrivelse av den 11 december 1995 underrättade kommissionen TF1 om att utredningen avseende nämnda klagomål ännu inte var avslutad.

6 Den 2 februari 1996 väckte TF1 talan vid förstainstansrätten. I första hand yrkade TF1 att förstainstansrätten, med stöd av artikel 175 tredje stycket i EG-fördraget (nu artikel 232 tredje stycket EG), skulle fastställa att kommissionen underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt fördraget genom att inte ta ställning till det klagomål som TF1 hade lämnat in till kommissionen. I andra hand yrkade TF1, med stöd av artikel 173 fjärde stycket i EG-fördraget (nu artikel 230 fjärde stycket EG i ändrad lydelse), att det påstådda beslutet i kommissionens skrivelse av den 11 december 1995 att avslå sökandens klagomål skulle ogiltigförklaras.

7 Under förfarandet ingav kommissionen en kopia på en skrivelse daterad den 15 maj 1997 riktad till TF1 i enlighet med artikel 6 i kommissionens förordning nr 99/63/EEG av den 25 juli 1963 om sådana förhör som avses i artikel 19.1 och 19.2 i rådets förordning nr 17 (EGT 127, s. 2268; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 32). I nämnda skrivelse meddelade kommissionen att den inte fann anledning att, på grundval av de tillgängliga uppgifterna, gå vidare i behandlingen av TF1:s klagomål om att artiklarna 85 och 86 i EG-fördraget (nu artikel 82 EG) hade åsidosatts. TF1 uppmanades att yttra sig inom två månader från och med den 15 maj 1997. Kommissionen tillade att den, efter prövning av klagomålen om att artikel 90 i fördraget hade åsidosatts, inte hade kunnat fastställa att någon överträdelse hade ägt rum.

8 Vad avser den av TF1 väckta passivitetstalan konstaterade förstainstansrätten i punkt 57 i den överklagade domen att den del av talan som avsåg kommissionens underlåtenhet att vidta åtgärder enligt artikel 90 i fördraget kunde prövas i sak.

9 Förstainstansrätten undersökte vidare, i punkterna 99—103 i den överklagade domen, i vilken omfattning kommissionens skrivelse av den 15 maj 1997 utgjorde ett ställningstagande i den mening som avses i artikel 175 andra stycket i fördraget, som hade medfört att kommissionens passivitet upphört och att föremålet för passivitetstalan fallit bort i den del som avsåg kommissionens påstådda underlåtenhet att vidta åtgärder enligt artikel 90 i fördraget.

10 I punkt 103 i den överklagade domen konstaterade förstainstansrätten att den nämnda skrivelsen utgjorde en sådant ställningstagande och att det följaktligen inte längre fanns anledning att avgöra passivitetstalan i den mån det gjordes gällande att kommissionen rättsstridigt hade underlåtit att vidta åtgärder enligt artikel 90 i fördraget.

11 I punkt 110 i den överklagade domen konstaterade förstainstansrätten fortsättningsvis att Republiken Frankrike, med tillämpning av artikel 87.4 i förstain-

stansrättens rättegångsregler, skulle bära sin rättegångskostnad. Nämnda medlemsstat förpliktades dessutom att ersätta den del av TF1:s rättegångskostnad som uppkommit på grund av interventionen.

12 Genom den överklagade domen meddelade förstainstansrätten följande avgörande:

"1) Kommissionen har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt EG-fördraget genom att underlåta att fatta beslut beträffande den del av det klagomål som inlämnats av Télévision française 1 SA den 10 mars 1993 som avser statligt stöd.

2) Det saknas skäl att avgöra passivitetstalan i den del som avser kommissionens underlåtenhet att vidta åtgärder enligt artikel 85 i EG-fördraget (nu artikel 81 EG) och artikel 90 i EG-fördraget (nu artikel 86 EG).

3) Talan avvisas i den del som avser kommissionens underlåtenhet att vidta åtgärder enligt artikel 86 i EG-fördraget (nu artikel 82 EG).

4) Det saknas skäl att döma i målet såvitt avser andrahandsyrkandet om ogiltigförklaring.

5) Kommissionen skall bära sin rättegångskostnad och ersätta sökandens rättegångskostnad, med undantag av de kostnader som uppkommit till följd av Republiken Frankrikes intervention.

6) Republiken Frankrike skall bära sin rättegångskostnad samt ersätta den del av sökandens rättegångskostnad som uppkommit till följd av Republiken Frankrikes intervention."

Förfarandet i domstolen

13 I sitt överklagande har kommissionen ifrågasatt den överklagade domen i den del förstainstansrätten fastslog att TF1:s passivitetstalan angående kommissionens underlåtenhet att vidta åtgärder enligt artikel 90 i fördraget kunde prövas i sak. Kommissionen har yrkat att domstolen skall

— upphäva den överklagade domen i den del förstainstansrätten fastslog att TF1:s passivitetstalan angående kommissionens underlåtenhet att vidta åtgärder enligt artikel 90 i fördraget kunde prövas i sak,

— fastställa att TF1:s passivitetstalan skall avvisas i den del som avser kommissionens underlåtenhet att agera enligt artikel 90 i fördraget, och

— förplikta TF1 att ersätta rättegångskostnaderna vid domstolen samt ompröva beslutet om rättegångskostnaderna vid förstainstansrätten, för att begränsa kommissionens skyldigheter proportionellt i förhållande till utgången i detta överklagande.

14 Genom beslut av domstolens ordförande av den 8 november 1999 tilläts Konungariket Spanien intervenera till stöd för kommissionens yrkanden. I sin

interventionsinlaga har nämnda medlemsstat yrkat att domstolen skall bifalla kommissionens överklagande och upphäva punkt 2 i domslutet i den överklagade domen i den del förstainstansrätten fastslog att passivitetstalan angående kommissionens underlåtenhet att vidta åtgärder enligt artikel 90 i fördraget kunde prövas i sak.

15 I mål C-302/99 P har TF1 yrkat att domstolen skall

— ogilla kommissionens överklagande,

— fastställa att TF1:s passivitetstalan angående kommissionens underlåtenhet att vidta åtgärder enligt artikel 90.3 i fördraget kan prövas i sak, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna vid såväl domstolen som förstainstansrätten.

16 I sitt överklagande har Republiken Frankrike yrkat att den överklagade domen skall upphävas i den utsträckning som förstainstansrätten dels, i punkt 2 i domslutet, fastslog att TF1:s passivitetstalan angående kommissionens underlåtenhet att vidta åtgärder enligt artikel 90 i fördraget kunde prövas i sak, dels, i punkt 6 i domslutet, förpliktade Republiken Frankrike att i egenskap av intervenient ersätta den del av TF1:s rättegångskostnad som uppkommit till följd av nämnda medlemsstats intervention. Republiken Frankrike har vidare yrkat att domstolen skall förplikta TF1 att ersätta rättegångskostnaderna vid domstolen samt ompröva beslutet om rättegångskostnaderna vid förstainstansrätten.

17 Genom beslut av domstolens ordförande av den 8 november 1999 tilläts Konungariket Spanien att intervenera till stöd för Republiken Frankrikes yrkanden. Konungariket Spanien har likaledes yrkat att domstolen skall upphäva punkterna 2 och 6 i domslutet i den överklagade domen.

18 I mål C-308/99 P har TF1 yrkat att domstolen skall

— ogilla Republiken Frankrikes överklagande, och

— fastställa den överklagade domen, och

— förplikta Republiken Frankrike att ersätta rättegångskostnaderna.

19 I samma mål har kommissionen yrkat att domstolen skall

— upphäva den överklagade domen i den del förstainstansrätten fastslog att TF1:s passivitetstalan angående kommissionens underlåtenhet att vidta åtgärder enligt artikel 90 i EG-fördraget kunde prövas i sak,

— fastställa att TF1:s passivitetstalan i den del som avser kommissionens underlåtenhet att agera enligt artikel 90 i fördraget skall avvisas,

— upphäva den överklagade domen i den del förstainstansrätten förpliktar Republiken Frankrike att ersätta den del av sökandens rättegångskostnad som uppkommit till följd av nämnda medlemsstats intervention, och

— förplikta TF1 att ersätta rättegångskostnaderna vid domstolen samt ompröva beslutet om rättegångskostnaderna vid förstainstansrätten, i syfte att:

— begränsa kommissionens skyldigheter proportionellt i förhållande till utgången i detta överklagande, samt

— fastställa att de rättegångskostnader som åsamkats kommissionen och TF1 till följd av Republiken Frankrikes intervention skall fördelas proportionellt i förhållande till utgången i detta överklagande.

20 Genom beslut av domstolens ordförande av den 17 november 2000 förenades målen C-302/99 P och C-308/99 P vad gäller det muntliga förfarandet och domen.

Prövning av överklagandena i den mån den överklagade domen har ifrågasatts i den del förstainstansrätten fastslog att TF1:s passivitetstalan angående kommissionens underlåtenhet att vidta åtgärder enligt artikel 90 i fördraget kunde prövas i sak

21 I den överklagade domen beslutade förstainstansrätten — visserligen inte uttryckligen, men med nödvändighet — att TF1:s passivitetstalan angående kommissionens underlåtenhet att vidta åtgärder enligt artikel 90 i fördraget

kunde prövas i sak. Till stöd för sin talan om upphävande av punkt 2 i domslutet i den överklagade domen har den franska regeringen anfört att nämnda punkt måste läsas mot bakgrund av domskälen, som är nödvändiga för att fastställa den exakta innebörden av domslutet.

22 Enligt den franska regeringen framgår det såväl av punkt 2 i domslutet som, om så behövs, av punkterna 48—57 i domskälen i den överklagade domen att nämnda regering i detta hänseende inte vann bifall för sin talan i den mening som avses i artikel 49 i EG-stadgan för domstolen. Följaktligen borde det vara möjligt att ifrågasätta denna del av förstainstansrättens dom inom ramen för ett överklagande.

23 Även kommissionen har yrkat att den överklagade domen skall upphävas i den del förstainstansrätten fastslog att den passivitetstalan som hade väckts av TF1 med stöd av artikel 175 tredje stycket i fördraget kunde prövas i sak.

24 Domstolen erinrar i detta avseende om att "[f]örstainstansrättens slutliga avgöranden samt avgöranden av den rätten som endast delvis avgör sakfrågan eller som avgör en rättegångsfråga om bristande behörighet eller något annat processhinder" enligt artikel 49 första stycket i EG-stadgan för domstolen kan överklagas till domstolen.

25 Det slutliga avgörandet i förevarande fall i den mening som avses i nämnda bestämmelse i EG-stadgan för domstolen tillika det avgörande som den franska regeringens överklagande uttryckligen hänvisar till, nämligen punkt 2 i domslutet i den överklagade domen, är det avgörande i vilket förstainstansrätten fastställde att det saknades skäl att avgöra passivitetstalan i den del som avsåg kommissionens underlåtenhet att vidta åtgärder enligt artikel 90 i fördraget.

26 De domskäl som utgör det nödvändiga stödet för avgörandet i fråga återfinns i punkterna 99—103 i den överklagade domen. Av dessa domskäl framgår att talan hade förlorat sitt föremål till följd av att kommissionen hade tagit ställning.

27 Dessa domskäl är i sig tillräckliga för att i erforderlig utsträckning rättfärdiga förstainstansrättens avgörande. Att domskälen i den överklagade domen, som har ifrågasatts av kommissionen och Republiken Frankrike, skulle kunna vara behäftade med fel påverkar i vart fall inte domslutet i den överklagade domen.

28 Det är fast rättspraxis att för det fall domstolen anser att det saknas anledning att pröva en talan som har förlorat sitt föremål, är det inte heller nödvändigt att undersöka om denna talan kan upptas till sakprövning (se särskilt dom av den 24 november 1992 i de förenade målen C-15/91 och C-108/91, Buckl m.fl. mot kommissionen, REG 1992 s. I-6061, punkterna 14—17, och beslut av den 10 juni 1993 i mål C-41/92, The Liberal Democrats mot Europaparlamentet, REG 1993 s. I-3153, punkt 4).

29 Av vad ovan anförts framgår att den grund som kommissionen och Republiken Frankrike har åberopat till stöd för sina yrkanden med avseende på punkt 2 i domslutet i den överklagade domen är verkningslös. Överklagandena skall följaktligen ogillas i detta avseende.

Prövning av Republiken Frankrikes överklagande i den mån nämnda medlemsstat har ifrågasatt punkt 6 i domslutet i den överklagade domen

30 Republiken Frankrike har yrkat att domstolen skall upphäva punkt 6 i domslutet i den överklagade domen, i vilken förstainstansrätten förpliktade nämnda medlemsstat att bära sin rättegångskostnad samt ersätta den del av TF1:s rättegångskostnad i första instans som uppkommit till följd av Republiken Frankrikes intervention.

31 I detta avseende är det tillräckligt att erinra om att det följer av fast rättspraxis att, när alla andra grunder till stöd för överklagandet har underkänts, ett yrkande som avser att förstainstansrättens beslut om rättegångskostnaderna var rättsstridigt skall avvisas i enlighet med artikel 51 andra stycket i EG-stadgan för domstolen, där det föreskrivs att ett överklagande inte endast får avse rättegångskostnadernas storlek och fördelning (se särskilt dom av den 14 september 1995 i mål C-396/93 P, Henrichs mot kommissionen, REG 1995 s. I-2611, punkt 66, och domstolens beslut av den 13 december 2000 i mål C-44/00 P, Sodima mot kommissionen, REG 2000 s. I-11231, punkt 93).

Rättegångskostnader

32 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. TF1 har yrkat att kommissionen skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom kommissionen har tappat mål C-302/99 P, skall TF1:s yrkande bifallas i detta mål.

33 I enlighet med samma bestämmelse i rättegångsreglerna skall Republiken Frankrike förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i mål C-308/99 P, eftersom nämnda medlemsstat har tappat detta mål.

34 Enligt artikel 69.4 första stycket i samma rättegångsregler skall medlemsstater och institutioner som har intervenerat bära sina rättegångskostnader. I enlighet med denna bestämmelse skall Konungariket Spanien förpliktas att bära sina rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN

följande dom:

1) **Överklagandena ogillas.**

2) **Europeiska gemenskapernas kommission skall ersätta rättegångskostnaderna i mål C-302/99 P.**

3) **Republiken Frankrike skall ersätta rättegångskostnaderna i mål C-308/99 P.**

4) **Konungariket Spanien skall bära sina rättegångskostnader i båda målen.**

Rodríguez Iglesias	Gulmann	La Pergola
Wathelet	Skouris	Edward
Puissochet	Jann	Sevón
Schintgen	Macken	Colneric
von Bahr	Cunha Rodrigues	Timmermans

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 12 juli 2001.

R. Grass — Justitiesekreterare

G. C. Rodríguez Iglesias — Ordförande